

PUBLICATIONS

DE LA SOCIÉTÉ HISTORIQUE ET
ARCHÉOLOGIQUE DANS
LE LIMBOURG

*

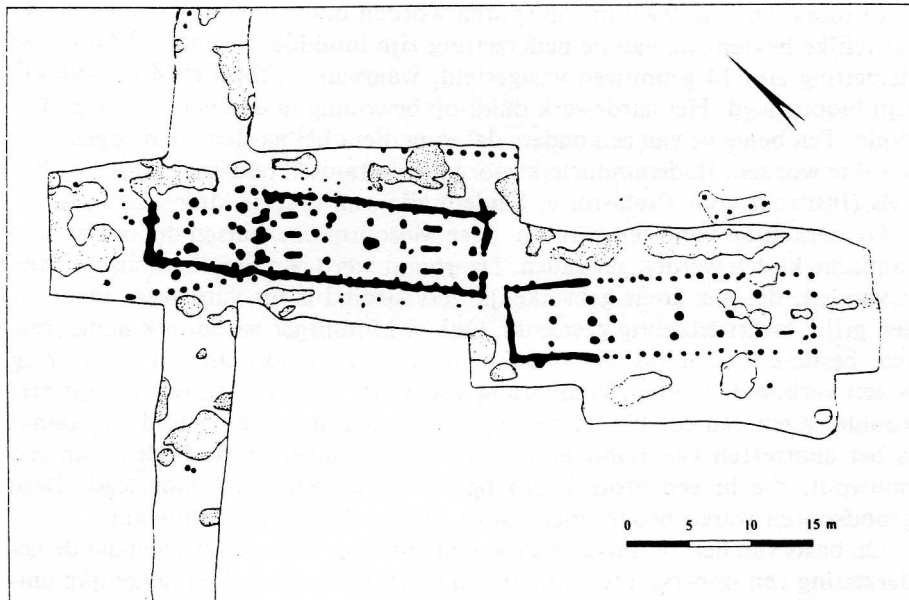
Archeologische Kroniek van Limburg over 1990

(*W. Hendrix, Stein*)

STEIN

Bandkeramische nederzetting Sanderboutlaan (afb. 35)

Sinds 1988 wordt door de heemkundevereniging Maasstreek een onderzoek verricht naar een Bandkeramische nederzetting op een in ontwikkeling zijnd bedrijventerrein aan de Sanderboutlaan nabij Elsloo (gemeente Stein). Veld-

Afb. 35. Stein, Sanderboutlaan. Detail van de opgravingsplattegrond van de bandkeramische nederzetting. (Tekening: W. Hendrix, Stein).

verkenningen in het begin van de jaren tachtig hadden op een deel van het terrein vuurstenen artefacten opgeleverd. Deze artefacten konden met een redelijke zekerheid worden toegeschreven aan de Bandkeramische cultuur; vondsten van aardewerk werden echter niet gedaan.

Ter verkrijging van een indruk van de aard en de omvang van de site werd eind 1988 een proefput gegraven ter plaatse van een geprojecteerde weg. In deze proefput, met een oppervlak van ca. 300 m², werden afvalkuilen en paalkuilen aangetroffen van twee gebouwen. Het aangetroffen aardewerk bevestigde dat de eerdere toeschrijving aan de Bandkeramiek correct was. Om inzicht te krijgen in de begrenzing en de structuur van de nederzetting werd in 1989 een 6 m brede en 130 m lange zoeksluif aangelegd. Na het aantreffen van paalstructuren werd de put op twee plaatsen aanzienlijk verbreed om enkele plattegronden geheel vrij te leggen. Op deze wijze werd nog eens ca. 1500 m² onderzocht. Daarnaast werden in 1989 en 1990 vele grondsporen en vondsten gedocumenteerd die zichtbaar waren geworden bij de aanleg van een buffer, een bouwput en een weg, en tevens bij bodemverbeteringswerkzaamheden. In de zomer van 1990 werd de ontsluitingsweg van het terrein doorgetrokken. In het wegcunet konden weer vele sporen van de nederzetting worden gedocumenteerd. In november 1990 werd aansluitend op een voorgaande opgravingsput een vlak opengelegd van ca. 500 m².

In totaal kon ca. 9600 m² op sporen worden onderzocht. De zuidelijke en oostelijke begrenzing van de nederzetting zijn inmiddels bepaald. Van de nederzetting zijn 14 gebouwen vastgesteld, waarvan 6 geheel en 8 gedeeltelijk zijn blootgelegd. Het aardewerk duidt op bewoning in de Oude en Jonge Periode. Ten behoeve van een nadere datering dient het aardewerk nog geanalyseerd te worden. Bodemonsters voor paleobotanisch onderzoek door C. Bakels (Instituut voor Prehistorie, Leiden) zijn van diverse kuilen genomen.

Opmerkelijke vondsten zijn o.a. twee Mesolithische spitsen die in Bandkeramische kuilen werden gevonden. Daarnaast werd een Bandkeramische spits gevonden, die niet zoals gebruikelijk vervaardigd is uit vuursteen, maar uit een grijs, kwartsietachtig gesteente. Ook is Limburger aardewerk aangetroffen, bestaande uit rand- en wandfragmenten van 1 pot. Uit een verkleuring is een verkoold, houten, komvormig voorwerp geborgen en tevens zijn verkoolde resten van een blokvormige paal van een huis bemonsterd. Bijzonder is het aantreffen van Bandkeramische verkleuringen op de bodem van een bouwput, die in een grote inzinking in het terrein werd aangelegd. Deze grondsporen waren bedekt met een ca. 2,5 m dikke laag colluvium.

Op basis van het tot dusver waargenomen kan berekend worden dat de nederzetting een oppervlakte van minimaal 2,5 ha besloeg. Een dergelijke omvangrijke nederzetting werd aanvankelijk op deze plaats niet verwacht, omdat op slechts 500 m ten westen een grote Bandkeramische nederzetting was gelegen. Deze werd rond 1960 onderzocht door P. Modderman. In 1991 wordt het onderzoek voortgezet.